

der, som den ærede Ordfører bemærkede, udtræves en Sum, ogsaa efter min Beregning, af omtrent 24 à 25,000 Rbd. i Gratification udenfor det, som Lovforslaget tilføjer, og desuden vil der ifølge § 6, naar det Forslag, som der er opført, bliver antaget, til de civile og militaire Embedsmænd være at udrede Gratificationer, ligeledes udenfor hvad Lovforslaget har tilfagt, til et Beløb, saavidt jeg skjønner, af imellem 15 og 20,000 Rbd. Det vil altsaa tilsammen kunne anslaaes til 40,000 Rbd., som Udvalgets Forslag vil koste Statskassen i det Allermindste. Gaae vi imidlertid over til det andet Alternativ, altsaa det, som vil blive det dyreste for Statskassen, da er det dette, at, naar ingen Officerer vælge at gaae af, men de allesammen foretrække at staae paa halv Gage, da har Udvalget foreslaaet, at dette skal være paa ubestemt Tid, muligt endog for Livstid, medens Lovforslaget har indskrænket det til 12 Aar. Naar vi altsaa ville vide, hvilken Forskjel der i saa Henseende er imellem Udvalgets Forslag og Lovforslaget, saa er det den Forskjel, som ligger imellem Værdien af en Udbetaling af halv Gage i 12 Aar og Værdien af halv Gage for de Paa-gjældende i Livstid. Nu veed jeg ikke, om det ærede Udvalg har gjort sig fortroligt med Tanken om, hvor stor denne Forskjel vil være, men jeg maa gjøre Udvalget opmærksom paa, at denne Forskjel er ikke mindre end en Capital af over 200,000 Rbd. Nu er det vistnok ganske sandt, at det ikke er rimeligt, at alle disse Officerer ville vælge dette Alternativ, og det vil heller ikke være rimeligt, at de allesammen ville blive staaende paa Livstid i Tjenesten, men det er dog paa den anden Side vist, at Beløbet, hvorom der bliver Spørgsmaal, vil ligge mellem det af mig for nævnte Minimum og det af mig sidstnævnte Maximum, og dernæst, at, saaledes som Udvalget har stillet Forslaget, er det ingenlunde usandsynligt, at det vil komme nærmere op mod det af mig nævnte Maximum end ned til det af mig

nævnte Minimum. Grunden hertil er ganske simpel den, at det er gjort saa overordentligt nemt for Reserveofficererne. Der stilles en Reserveofficer ved hans Afgang det Spørgsmaal: Vil Du nu gaae af og modtage i Gjennemsnit 9 Maaneders Gage (Tjersæring: 7 Maaneders Gage!). Der er bestemt, at de skulle have for hvert Halvaar, og der er ingen Reserve-Officerer, saavidt jeg erindrer, ialtsald meget saa af dem, som her er Spørgsmaal om, som ere blevne udnævnte siden Krigens Slutning, altsaa der vil ikke være No-gen, som have tjent kortere end 3 eller 4 halve Aar, der vil derimod findes flere, som have tjent 6 à 8 halve Aar, jeg har derfor antaget, at man kunde sætte som Gjennemsnit, at de have tjent i 6 halve Aar, altsaa jeg vil antage 9 Maaneder, men det er det samme, selv om det bliver 7, thi det gjør min Sætning saa meget stærkere. Altsaa de have Valget mellem at faae 7 Maaneders Gage eengang for alle, eller at faae 6 Maaneders halvaarlig Gage aarlig mod at paatage sig en Forpligtelse, som de Notabene ville kunne frigjøre sig for, naar de ville, thi de Bestemmelser, som af Udvalget ere satte ind, og hvorved det befales Bestyrelsen, at entledige en Reserve-Officer eller meddele ham Afsked inden en Maanedes Forløb paa Forlangende, forudsat, at Krigen ikke imidlertid er begyndt, ville factisk medføre, at enhver Reserve-Officer vil kunne staae saalænge, indtil der bliver Sandsynlighed for, at der bliver Krig, og da vil Enhver af dem, hvem det generer at gjøre Krigs-Tjenesten med, nok vide at tage Afsked 1 Maaned inden Krigens Udbrud, idetmindste i Almindelighed, thi at Undtagelser derfra kunne finde Sted, det vide vi jo nok, ligesom vi ogsaa have seet det ved sidste Krig.

Rettelser.

Nr. 272 Sp. 4326 L. 5 f. n.: „ikke“ læs: „ville“.
— 275 1ste Sp. 1ste L. f. n. „ikke“ læs: „ikke“.